Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 26 september 2024*

”Begäran om förhandsavgörande – Artikel 267 FEUF – Begreppet domstol – Strukturella och funktionella kriterier – Fullgörande av dömande uppgifter eller förvaltningsuppgifter – Oberoende offentlig myndighet för reglering och/eller tillsyn av lagstadgade revisorer – Bestämmelser för intern organisation – Befogenhet att inleda förfaranden ex officio – Befogenhet att ålägga sanktioner – Beslut som kan bli föremål för talan vid domstol – Egenskap av ’utomstående’ i förhållande till den myndighet som fattade det överklagade beslutet saknas – Avvisning”

I mål C-368/23 [Fautromb],[i]

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av formation restreinte du Haut Conseil du commissariat aux comptes (den mindre enheten vid Revisorsinspektionen, Frankrike) genom beslut av den 25 maj 2023, som inkom till domstolen den 12 juni 2023, i målet

**Haut conseil du commissariat aux comptes**

mot

**MO,**

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Arabadjiev, domstolens vice ordförande L. Bay Larsen (referent) samt domarna T. von Danwitz, A. Kumin och I. Ziemele,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitiesekreterare: handläggaren S. Spyropoulos,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 9 april 2024,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– MO, genom H. Carrasco, F. Molinié och M. Nguyen Chanh, avocats,

* Rättegångsspråk: franska.

[i] Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.

– Frankrikes regering, genom R. Bénard och M. Guiresse, båda i egenskap av ombud,

– Belgiens regering, genom A. De Brouwer och L. Van den Broeck, båda i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom O. Gariazzo, G. Goddin, M. Mataija och G. von Rintelen, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 13 juni 2024 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

## Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 25 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (EUT L 376, 2006, s. 36), jämförd med Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG av den 17 maj 2006 om lagstadgad revision av årsredovisning, årsbokslut och koncernredovisning och om ändring av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG samt om upphävande av rådets direktiv 84/253/EEG (EUT L 157, 2006, s. 87), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/56/EU av den 16 april 2014 (EUT L 158, 2014, s. 196) (nedan kallat direktiv 2006/43), samt med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 537/2014 av den 16 april 2014 om särskilda krav avseende lagstadgad revision av företag av allmänt intresse och om upphävande av kommissionens beslut 2005/909/EG (EUT L 158, 2014, s. 77).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Haut Conseil du commissariat aux comptes (Revisorsinspektionen, Frankrike) (nedan kallad H3C) och MO, en revisor, om att denne utövat verksamhet som revisor gemensamt med viss annan kommersiell verksamhet.

### Tillämpliga bestämmelser

#### *Unionsrätt*

*Direktiv 2006/43*

3 I Artikel 2 led 10 i direktiv 2006/43 föreskrivs följande:

”I detta direktiv gäller följande definitioner:

…

10) *behöriga myndigheter*: genom lag utsedda myndigheter som ansvarar för reglering och/eller tillsyn av lagstadgade revisorer och revisionsföretag eller för särskilda aspekter därav. …”

4 Artikel 30 i detta direktiv har rubriken ”System för utredningar och sanktioner”. I punkt 1 i den artikeln föreskrevs följande:

”Medlemsstaterna skall se till att det finns effektiva system för utredningar och sanktioner så att bristfällig lagstadgad revision kan upptäckas, rättas till och förhindras.”

5 I artikel 30a.1 i nämnda direktiv, med rubriken ”Befogenhet med avseende på sanktioner”, hade följande lydelse:

”Medlemsstaterna ska föreskriva att behöriga myndigheter ges befogenhet att vidta och/eller ålägga minst följande administrativa åtgärder och sanktioner …:

…”

6 I artikel 32.1 och 32.4 i samma direktiv föreskrevs följande:

”1. Medlemsstaterna ska inrätta ett effektivt system för offentlig tillsyn av lagstadgade revisorer och revisionsföretag grundat på principerna i punkterna 2–7 och utse en behörig myndighet som ska ansvara för denna tillsyn.

…

4. Den behöriga myndigheten ska ha det yttersta ansvaret för tillsynen av

a) godkännandet och registreringen av lagstadgade revisorer och revisionsföretag,

b) antagandet av standarder för yrkesetik, intern kvalitetskontroll av revisionsföretag och revisioner, utom när dessa standarder antas eller godkänns av andra av medlemsstaternas myndigheter,

c) fortbildning,

d) systemet för kvalitetskontroll,

e) utredande och administrativa sanktionssystem.”

*Direktiv 2006/123*

7 Artikel 25.1 i direktiv 2006/123 har följande lydelse:

”Medlemsstaterna skall säkerställa att tjänsteleverantörer inte åläggs krav som innebär att de endast får utöva en viss angiven verksamhet eller som inskränker möjligheten att utöva flera verksamheter gemensamt eller i partnerskap.

Sådana krav kan emellertid ställas på följande typer av tjänsteleverantörer:

a) Reglerade yrken, i de fall då det är motiverat för att se till reglerna för yrkesetik och uppförande, vilka varierar beroende på de enskilda yrkenas särdrag, följs och då det är nödvändigt att säkerställa deras oberoende och opartiskhet.

b) Leverantörer av tjänster såsom certifiering, ackreditering, teknisk kontroll, testning eller försök, om det är motiverat för att garantera deras oberoende och opartiskhet.”

## *Fransk rätt*

### *Handelslagen*

8 I artikel L. 822-10 i Code du commerce, i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet (nedan kallad handelslagen) föreskrevs följande:

”Revisorers uppgifter är oförenliga

…

3° med någon som helst kommersiell verksamhet, oavsett om den bedrivs direkt eller via en mellanhand.”

9 I artikel L. 824-1 i denna lag föreskrevs bland annat att varje åsidosättande av de rättsliga villkor som styr utövandet av yrket som revisor utgjorde en disciplinförseelse.

10 Den mindre enheten vid H3C instiftades genom artikel L. 821-2, II i ovannämnda lag, enligt vilken denna enhet var behörig att ålägga sådana sanktioner som revisorer kunde bli föremål för på grund av disciplinförseelser som de begått.

11 I egenskap av ledamöter i H3C:s kollegium omfattades ledamöterna i den mindre enheten vid H3C av bestämmelserna i lag nr 2017-55 av den 20 januari 2017 om den allmänna ställningen för oberoende administrativa myndigheter och oberoende offentliga myndigheter (JORF den 21 januari 2017, text nr 2). Detta resulterade bland annat i att deras mandat inte kunde återkallas och de var underkastade yrkesetiska regler som föreskrev olika förhållanden som var oförenliga med uppdraget och som ålade dem att utöva sitt uppdrag med värdighet, redbarhet och integritet, att omedelbart bringa alla intressekonflikter att upphöra samt att inte ta emot eller begära anvisningar från någon myndighet i utövandet av sina befogenheter.

12 I artikel L. 824-13 i handelslagen föreskrevs följande:

”[H3C]:s beslut publiceras på dess webbplats. När så är lämpligt ska det också publiceras i de publikationer, tidningar eller medier som [H3C] utser, i ett publiceringsformat som står i proportion till den förseelse eller det åsidosättande som begåtts och den sanktion som ålagts. Kostnaderna ska bäras av de personer som ålagts sanktioner.

…”

13 I artikel L. 824-14 i handelslagen föreskrevs följande:

”Den person som ålagts sanktioner eller, efter samtycke från [H3C:s kollegium], ordföranden för [H3C] kan överklaga beslutet till Conseil d’État [(Högsta förvaltningsdomstolen, Frankrike)] som prövar överklagandet med utövande av sin obegränsade behörighet.”

*Förvaltningsprocesslagen*

14 I artikel L. 311-4 i Code de justice administrative (nedan kallad förvaltningsprocesslagen), i dess lydelse enligt artikel 33 i lag nr 2021-1382 av den 25 oktober 2021 (JORF av den 26 oktober 2021, text nr 2) föreskrevs:

”Conseil d’État [(Högsta förvaltningsdomstolen)] prövar, som första och sista instans, överklaganden med den obegränsade behörighet som den har med stöd av:

…

4° Artikel L. 824-14 i handelslagen;

…”

*Lagdekret nr 2023-1142*

15 L’ordonnance n° 2023-1142, du 6 décembre 2023, relative à la publication et à la certification d’informations en matière de durabilité et aux obligations environnementales, sociales et de gouvernement d’entreprise des sociétés commerciales (lagdekret nr 2023-1142 av den 6 december 2023 om offentliggörande och certifiering av hållbarhetsinformation och om de miljömässiga, sociala och bolagsstyrningsbetingade skyldigheter som gäller för kommersiella bolag (JORF av den 7 december 2023, text nr 19), innehåller bestämmelserna om att H3C ska ersättas av Haute autorité de l’audit (Höga revisorsmyndigheten, Frankrike).

**Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna**

16 MO är sedan år 1967 upptagen i revisorssamfundets register och i förteckningen över revisorer.

17 Genom Fiducial International SA, innehar MO, direkt eller indirekt, 99,9 procent av kapitalet i Fiducial SC, i vilket han är företagsledare. Detta sistnämnda bolag är moderbolag till den sektorsövergripande koncernen Fiducial, som bildades av MO år 1970 och som erbjuder ett omfattande utbud av tjänster till företag.

18 Inom ramen för denna koncern bedriver Fidexpertise SA – ett nationellt förvaltnings- och redovisningsbolag, i vilket MO, direkt eller indirekt, innehar 98,69 procent av kapitalet, och i vilket MO är bolagets styrelseordförande och verkställande direktör – redovisningsverksamhet tillsammans med sina dotterbolag. Fidautit SA – ett nationellt förvaltnings- och redovisnings, i vilket MO, direkt eller indirekt, innehar 98 procent av kapitalet och i vilket MO är bolagets styrelseordförande och verkställande direktör – bedriver revisionsverksamhet tillsammans med sina dotterbolag.

19 Dessutom erbjuder koncernen tjänster på sådana områden som säkerhet, försäljning av kontorsmaterial och kontorsmöbler, tillhandahållande av IT-tjänster, fastighetsförmedling, förvaltning av fastighetsinvesteringsbolag, tjänster på bankområdet, samt andra företagstjänster genom dotterbolag till Fiducial SC. Samma koncern driver dessutom en nationell radiostation och regionala medier.

20 Den 3 januari 2022 uppmärksammade H3C:s ordförande H3C:s huvudföredragande på omständigheter som kunde tyda på att MO bedrev kommersiell verksamhet som var oförenlig med en revisors uppgifter.

21 Efter en utredning som utförts av H3C:s huvudföredragande avseende MO:s efterlevnad av sina skyldigheter i samband med fullgörandet av uppdraget som revisor förordnade den enhet inom H3C som beslutar i individuella fall, genom ett beslut av den 13 oktober 2022, om att ett sanktionsförfarande skulle inledas mot MO.

22 Enligt de anmärkningar som antogs av denna enhet ansågs MO, sedan den 3 januari 2016, ha åsidosatt artikel L. 822-10 i handelslagen genom att, direkt eller indirekt, genom Fiducial SC och genom Fiducial International, ha utövat kommersiell verksamhet som inte kan betecknas som ”närliggande revisorsyrket” och som följaktligen var oförenligt med uppdraget som revisor.

23 Den 3 januari 2023 överlämnade H3C:s huvudföredragare en kopia av delgivningen av dessa anmärkningar, tillsammans med en kopia av utredningsrapporten och av utredningsakten till ordföranden för den mindre enheten vid H3C. Huvudföredragarens slutrapport skickades över till nämnda ordförande den 19 januari 2023.

24 Vid sammanträdet den 13 april 2023, som MO kallats till, begärde H3C:s huvudföredragande att MO skulle strykas från förteckningen över revisorer, att böter skulle åläggas och att beslutet skulle offentliggöras i en ekonomisk eller finansiell tidning på den berörda personens bekostnad.

25 Det är inom ramen för dessa sanktionsförfaranden som den mindre enheten vid H3C bedömt det nödvändigt att fråga EU-domstolen om tolkningen av artikel 25 i direktiv 2006/123, jämförd med bestämmelserna i direktiv 2006/43 och förordning nr 537/2014.

26 Den mindre enheten vid H3C har i sin begäran om förhandsavgörande understrukit att den har karaktären av en ”domstol”, i den mening som avses i artikel 267 FEUF.

27 I detta avseende konstaterar den mindre enheten av H3C att den inrättades genom artikel L. 821-2, II, i handelslagen, enligt vilken den var behörig att ålägga sådana sanktioner som bland annat revisorer kunde bli föremål för på grund av disciplinförseelser och åsidosättanden de begått.

28 I egenskap av ledamöter i H3C:s kollegium har de ledamöter i den mindre enheten vid H3C ett oåterkalleligt mandat. De är dessutom underkastade yrkesetiska regler som föreskriver olika förhållanden som är oförenliga med uppdraget och som ålägger dem att utöva sitt uppdrag med värdighet, redbarhet och integritet, att omedelbart bringa alla intressekonflikter att upphöra samt att inte ta emot eller begära anvisningar från någon myndighet i utövandet av sina befogenheter.

29 När det gäller sanktionsförfarandet mot en revisor har det hänskjutande organet preciserat att det inte kan ta upp ärendet ex officio, och att förfarandet endast kan inledas efter det att H3C:s huvudföredragande har hänskjutit ärendet. Nämnda huvudföredragande har ansvaret för att utföra en utredning efter vilken denna, efter att ha hört den berörda personen, ska överlämna en rapport till H3C. H3C:s kollegium överlägger sedan, i frånvaro av det hänskjutande organets ledamöter, och antar i förekommande fall de anmärkningar som H3C:s huvudföredragare delger den behöriga personen, efter vilket ärendet överlämnas till den mindre enheten vid H3C.

30 Efter att ha hört den berörda personen vid ett offentligt sammanträde, i samband med vilket denna har möjlighet att, i förekommande fall, framställa en jävsinvändning mot en av medlemmarna i nämnda mindre enhet, till vilken ärendet således överlämnats, överlägger den senare i frånvaro av denna person och H3C:s huvudföredragare, och fattar därefter ett motiverat beslut.

31 I detta sammanhang får den mindre enheten vid H3C bland annat ålägga sanktioner.

32 De beslut som fattas av den mindre enheten vid H3C kan överklagas av den person som ålagts sanktioner eller av H3C:s ordförande, med H3C:s kollegiums samtycke, till Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen) som prövar överklagandet med utövande av sin obegränsade behörighet.

33 Mot denna bakgrund beslutade den mindre enheten vid H3C i att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1. Ska artikel 25 i [direktiv 2006/123], särskilt med beaktande av bestämmelserna i [direktiv 2006/43] och i [förordning nr 537/2014], tolkas så, att den utgör hinder för att en nationell lagstiftning förbjuder lagstadgade revisorer och revisionsföretag att bedriva någon som helst kommersiell verksamhet, oavsett om verksamheten bedrivs direkt eller via en mellanhand?

2. Om den första frågan besvaras jakande: Gäller då detta också när denna lagstiftning föreskriver ett undantag som innebär att detta förbud inte omfattar dels kommersiell verksamhet som är närliggande revisorsyrket och som bedrivs med iakttagande av de yrkesetiska reglerna och reglerna om revisorers självständighet samt enligt de villkor som föreskrivs i artikel 22 tredje stycket i [ordonnance n° 45-2138, du 19 septembre 1945, portant institution de l'ordre des experts-comptables et réglementant le titre et la profession d'expert-comptable (beslut nr 45-2138 av den 19 september 1945 om inrättande av revisorssamfundet och om reglering av yrkestiteln och yrket som revisor) (JORF av den 21 september 1945, s. 5938),] dels närliggande verksamhet som bedrivs av ett bolag med verksamhet inom flera områden enligt de villkor som föreskrivs i artikel 31-5 i [loi n° 90-1258, du 31 décembre 1990, relative à l'exercice sous forme de sociétés des professions libérales soumises à un statut législatif ou réglementaire ou dont le titre est protégé et aux sociétés de participations financières de professions libérales (lag nr 90-1258 av den 31 december 1990 om utövande i bolagsform av de fria yrken som regleras i lag eller föreskrifter eller vars yrkestitlar är skyddade och om holdingbolag för fria yrken) (JORF av den 5 januari 1991, s. 216)]?”

## Huruvida begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning

34 Den franska regeringen har i sitt skriftliga yttrande gjort gällande att den mindre enheten vid H3C inte är en ”domstol”, i den mening som avses i artikel 267 FEUF. Den franska regeringen har särskilt gjort gällande att det beslut som detta organ ska meddela inte är ett beslut av rättskipningskaraktär. Enligt denna regering har H3C dessutom reglerings-, sektorstillsyns- och sanktionsfunktioner, som H3C också kan utföra ex officio, vilket bekräftar att dess uppgifter är av förvaltningskaraktär. Denna slutsats påverkas inte av de olika strukturerna inom H3C:s interna organisation, som följer av, bland annat, de franska konstitutionella kraven.

35 Det följer av EU-domstolens fasta praxis att vid bedömningen av huruvida det hänskjutande organet är en ”domstol”, i den mening som avses i artikel 267 FEUF, vilket är en rent unionsrättslig fråga, ska EU-domstolen beakta ett antal omständigheter, däribland om organet är inrättat enligt lag, om det är av stadigvarande karaktär, om dess jurisdiktion är av tvingande art, om förfarandet är kontradiktoriskt, om organet tillämpar rättsregler samt om det är oavhängigt (dom av den 3 maj 2022, CityRail, C-453/20, EU:C:2022:341, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

36 Det framgår även av EU-domstolens fasta praxis att de nationella domstolarna endast är behöriga att begära förhandsavgörande från EU-domstolen om en tvist är anhängig vid dem och om förfarandet i fråga är avsett att leda till ett avgörande av rättskipningskaraktär (dom av den 3 maj 2022, CityRail, C-453/20, EU:C:2022:341, punkt 42 och där angiven rättspraxis).

37 Frågan huruvida ett organ är behörigt att begära ett förhandsavgörande av EU-domstolen ska således avgöras på grundval av såväl strukturella som funktionella kriterier. Ett nationellt organ kan anses vara en ”domstol”, i den mening som avses i artikel 267 FEUF, när det fullgör dömande uppgifter, men inte när det fullgör andra uppgifter, såsom till exempel förvaltningsuppgifter (dom av den 3 maj 2022, CityRail, C-453/20, EU:C:2022:341, punkt 43 och där angiven rättspraxis).

38 Vid bedömningen av huruvida ett nationellt organ, som enligt lag ska fullgöra olika slags uppgifter, ska anses vara en ”domstol”, i den mening som avses i artikel 267 FEUF, är det följaktligen nödvändigt att kontrollera exakt vilka slags uppgifter organet fullgör i det särskilda normativa sammanhang i vilket det har framställt sin begäran om förhandsavgörande (dom av den 3 maj 2022, CityRail, C-453/20, EU:C:2022:341, punkt 44 och där angiven rättspraxis).

39 EU-domstolen har även preciserat att denna kontroll är av särskild betydelse när det är fråga om förvaltningsmyndigheter, vilkas oberoende är en direkt följd av de krav som följer av unionsrätten, vilken ger dessa myndigheter behörighet att utöva sektoriell kontroll och tillsyn av marknader. Även om dessa myndigheter kan uppfylla de kriterier som det erinrats om i punkt 35 ovan, är verksamheten avseende sektoriell kontroll och tillsyn av marknader i huvudsak av administrativ karaktär, eftersom den innebär utövande av befogenheter som saknar samband med domstolarnas behörighet (dom av den 3 maj 2022, CityRail, C-453/20, EU:C:2022:341, punkt 45).

40 Även om det inte råder något tvivel om att organet är inrättat enligt lag och är av stadigvarande karaktär, att förfarandet är kontradiktoriskt, att det tillämpar rättsregler och att det är oavhängigt, kan ett nationellt organ endast begära förhandsavgörande från EU-domstolen om det fullgör dömande uppgifter i det förfarande som äger rum vid organet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 maj 2022, CityRail, C-453/20, EU:C:2022:341, punkt 46).

41 Befogenheten att inleda förfaranden ex officio samt att ålägga sanktioner, likaledes ex officio, på områden som omfattas av det aktuella organets behörighet är dessutom indikationer på att organet inte fullgör dömande, utan administrativa uppgifter (dom av den 3 maj 2022, CityRail, C-453/20, EU:C:2022:341, punkt 48).

42 I syfte att fastställa vilken natur ett organs uppgifter har är det viktigt att även ta hänsyn till vilken roll och placering organet har i den nationella rättsordningen. Sålunda är ett organs verksamhet, vilken inte syftar till att pröva lagenligheten av ett beslut utan till att, för första gången, ta ställning till anmärkningar, och vars beslut kan överklagas till domstol, av ”förvaltningskaraktär” (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 maj 2022, CityRail, C-453/20, EU:C:2022:341, punkterna 50 och 51 samt där angiven rättspraxis).

43 EU-domstolen har även erinrat om att begreppet domstol, i den mening som avses i artikel 267 FEUF, till sin natur endast kan avse en myndighet som har egenskap av en utomstående i förhållande till den myndighet som har fattat det beslut som är föremål för talan (dom av den 3 maj 2022, CityRail, C-453/20, EU:C:2022:341, punkt 52 och där angiven rättspraxis).

44 EU-domstolen har slutligen funnit att ett beslut framstår som ett förvaltningsbeslut om det inte får ett domstolsavgörandes egenskaper, däribland rättskraft (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 september 2020, Anesco m.fl., C-462/19, EU:C:2020:715, punkt 48 såväl som där angiven rättspraxis).

45 Mot bakgrund av det ovan anförda är det nödvändigt att i förevarande mål pröva H3C:s karaktär och funktion i det system för offentlig tillsyn över lagstadgade revisorer som föreskrivs i direktiv 2006/43.

46 I detta hänseende ska det noteras att enligt artikel 32.1 i direktivet ska medlemsstaterna inrätta ett effektivt system för offentlig tillsyn av lagstadgade revisorer och revisionsföretag och utse en behörig myndighet som ska ansvara för denna tillsyn.

47 Enligt artikel 32.4 i det direktivet ska denna myndighet ha det yttersta ansvaret för tillsynen av godkännandet och registreringen av lagstadgade revisorer och revisionsföretag, antagande av normer för yrkesetik, intern kvalitetskontroll av revisionsföretag och revisionsverksamhet, fortbildning, kvalitetssäkringssystem, utredningssystem samt administrativa sanktionssystem.

48 Den offentliga tillsynen utövas av behöriga myndigheter i medlemsstaterna som i artikel 2 led 10 i direktiv 2006/43 definieras som myndigheter eller organ som enligt lag utsetts att ansvara för reglering och/eller tillsyn av lagstadgade revisorer och revisionsföretag.

49 Dessutom framgår det av artikel 30.1 i detta direktiv att medlemsstaterna ska säkerställa att det finns effektiva system för utredningar och sanktioner så att bristfällig lagstadgad revision kan upptäckas, korrigeras och förhindras, och av artikel 30a.1 i direktivet att medlemsstaterna ska föreskriva att de behöriga myndigheterna ges befogenhet att vidta och/eller ålägga minst de administrativa åtgärder och sanktioner som anges där.

50 Med hänsyn till de tillsyns- och sanktionsbefogenheter som åligger en behörig myndighet enligt unionsrätten, utövar en sådan myndighet, som medlemsstaten har utsett enligt bland annat artikel 32.1 i direktiv 2006/43, i princip uppgifter av förvaltningskaraktär.

51 Oaktat att en sådan myndighets uppgifter i princip är av förvaltningskaraktär, ska det emellertid, såsom framgår av den rättspraxis som återges i punkt 38 ovan, avgöras huruvida myndigheten, mot bakgrund av de uppgifter som den utför i det särskilda sammanhang som avses i det nationella målet, ska anses utgöra en ”domstol”, i den mening som avses i artikel 267 FEUF.

52 I detta hänseende, har H3C, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 42 i sitt förslag till avgörande, möjlighet att pröva ärendet ex officio. Det framgår för övrigt av beslutet om hänskjutande att sanktionsförfarandet i det nationella målet inleddes utan att något klagomål först hade ingetts till H3C.

53 Det ska vidare påpekas att, såsom framgår av artikel L. 824-14 i handelslagen, ett sanktionsbeslut inom ramen för ett sådant sanktionsförfarande som det som är aktuellt i det nationella målet kan överklagas till Conseil d’État (Högsta förvaltningsdomstolen).

54 I detta hänseende ska det erinras att H3C har ställning som motpart när ett sådant överklagande ingetts. Att H3C deltar i ett överklagandeförfarande, i vilket myndighetens egna beslut ifrågasätts, talar för att H3C, när den antog beslutet i fråga, inte hade egenskap av utomstående, i enlighet med punkt 43 ovan.

55 Såsom den franska regeringen har understrukit i sitt skriftliga yttrande, prövar, slutligen, Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen) överklaganden av ett sådant sanktionsbeslut, i första och sista instans, med utövande av sin obegränsade behörighet, i enlighet med artikel L. 311-4 i förvaltningsprocesslagen och i artikel L. 824-14 i handelslagen. Det framgår av handlingarna i målet att denna omständighet enligt fransk rätt innebär att nämnda sanktionsbeslut inte ska anses ha rättskraft.

56 Det är riktigt, såsom MO har gjort gällande, att denna begäran om förhandsavgörande har ingetts till EU-domstolen av en särskild enhet vid H3C, nämligen dess mindre enhet. I detta avseende har MO i huvudsak gjort gällande att denna sistnämndas agerande bör skiljas från H3C:s agerande vad gäller såväl inledandet av förfarandet som denna mindre enhets ställning vid Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen) i samband med överklaganden dit.

57 I enlighet med vad generaladvokaten har påpekat i punkt 43 i sitt förslag till avgörande ska H3C emellertid, inom ramen för de förfaranden som gett upphov till förevarande begäran om förhandsavgörande, betraktas som en tillsynsmyndighet i sin helhet, även om myndigheten skulle agera genom olika enheter inom sin organisationsstruktur.

58 Det ska i detta hänseende påpekas att det i direktiv 2006/43 endast hänvisas till ”behöriga myndigheter”, utan att det görs någon åtskillnad mellan dessa myndigheter och deras olika delar. Den omständigheten att en medlemsstat, i samband med fastställandet av hur en sådan myndighet ska organiseras, har beslutat att inrätta ett internt förfarande som innebär att flera delar av denna myndighet successivt ingriper, i syfte att skilja den undersökande och utredande funktionen från den som består i att meddela sanktionen, kan således inte leda till slutsatsen att det beslut som myndigheten fattar enligt detta interna förfarande inte är av förvaltningskaraktär.

59 Det går i synnerhet inte att av detta dra slutsatsen att H3C:s interna organisation gör det möjligt att anse att den mindre enheten vid H3C utgör ”en utomstående” i förhållande till H3C i sig, i den mening som avses i punkt 43 ovan.

60 Dessutom, såsom den franska regeringen har påpekat i sitt skriftliga yttrande, framgår det av tillämplig nationell rätt att det i artikel L. 824-13 i handelslagen uttryckligen hänvisas till beslut av den mindre enheten vid H3C såsom utgörande ett ”beslut av [H3C]” och inte ett beslut av denna enhet.

61 Mot bakgrund av det ovan anförda konstaterar domstolen att den mindre enheten vid H3C, i det särskilda normativa sammanhang i vilket den har att begära förhandsavgörande från EU-domstolen, inte fullgör dömande uppgifter utan uppgifter av förvaltningskaraktär. Myndigheten kan följaktligen inte anses utgöra en ”domstol”, i den mening som avses i artikel 267 FEUF, vilket innebär att begäran om förhandsavgörande inte kan tas upp till prövning.

## Rättegångskostnader

62 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på det hänskjutande organet att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

**Den begäran om förhandsavgörande som framställts av formation restreinte du Haut Conseil du commissariat aux comptes (den mindre enheten vid Revisorsinspektionen, Frankrike), genom beslut av den 25 maj 2023, avvisas.**

Underskrifter